

GONIEC KRAKOWSKI

CENY OGŁOSZEŃ: Po tekście 1 mm w 1 szpalcie (szer. szp. 22 mm) 36 gr. W tekście 1 mm w 4 szpalcach (szer. szp. 69 mm) 3.— Zł. Drobne za słowo 24 gr. Pierwsze słowo tłusty druk (najwyżej 8 słów) 40 gr.

Rok II.

Nr. 145.

Kraków, środa 26 czerwca 1940 r.

Nadesłane, a nie zamówione przez Redakcję rękopisy będą zwracane autorom jedynie wówczas, gdy dołączone zostaną znaczki pocztowe na opłacenie przesyłki zwrotnej. Prenumerata miesięczna 4.50 Zł. z odnośnikiem do domu 5 Zł.

Wojna na Zachodzie została zakończona.

Zaprzestanie działań wojennych we Francji.

Berlin, 25 czerwca. Układ o zawieszeniu broni pomiędzy Włochami a Francją został podpisany w poniedziałek 24 czerwca 1940 r. o godz. 19.15. O godzinie 19.35 nastąpiło oficjalne zawiadomienie o tym rządzie niemieckiego. Na tej zasadzie wszedł w życie niemiecko-francuski układ o zawieszeniu broni.

Naczelną komenda armji niemieckiej zarządziła zaprzestanie działań wojennych przeciwko Francji. W dniu 25 czerwca o godzinie 1.35 niemieckiego czasu letniego obowiązuje obie strony zaprzestanie działań wojennych.

W ten sposób wojna na zachodzie została zakończona.

Wręczenie włoskich warunków zawieszenia broni delegacji francuskiej.

(::) Rzym, 25 czerwca. Wręczenie włoskich warunków zawieszenia broni pełnomocnikom francuskim, według informacji, udzielonych w poniedziałek ze strony poinformowanej, nastąpiło w willi Incisa, książęcej letniej rezydencji, pochodzącej z XVII. wieku, leżącej przy via Passia, w odległości 19 km od Rzymu.

Pełnomocnicy francuscy przybyli w niedzielę o godz. 19.28 przed willę, u której wejścia ustawiona była kompanja karabinierów. Delegaci zostali przyjęci przez szefa protokołu i kilku urzędników ministerstwa spraw zagranicznych i natychmiast wprowadzeni do sali posiedzeń. Obecni w sali pełnomocnicy włoscy, z hrabią Ciano i marszałkiem Badoglio na czele, podnieśli się ze swych miejsc i powitali rzymskim pozdrowieniem francuskich pełnomocników, którzy następnie zajęli miejsca przy długim stole nawprost delegatów włoskich. Niezwłocznie powstał minister spraw zagranicznych hr. Gaieazzo Ciano, aby zakomunikować, że na rozkaz Mussoliniego marszałek Badoglio wręczy warunki zawieszenia broni. Marszałek Badoglio udzielił następnie głosu gen. Roatta, zastępcy szefa sztabu generalnego armji włoskiej, celem odczytania włoskich warunków zawieszenia broni. Po ich odczytaniu generał Huntziger oświadczył, że pełnomocnicy francuscy przyjmują do wiadomości warunki i proszą o danie możliwości zakomunikowania ich swemu rządowi, aby następnie na najbliższym posiedzeniu móc przedłożyć decyzję rządu francuskiego.

Posiedzenie trwało ogółem 20 minut. Po zakończeniu posiedzenia hrabia Ciano udał się natychmiast do Palazzo Venezia celem złożenia

raportu sprawozdania Mussolinemu. Termin nowego posiedzenia dla odebrania odpowiedzi rządu francuskiego na warunki zawieszenia broni, zredagowane w języku włoskim, do godziny 13-tej nie był jeszcze wyznaczony.

Pełnomocnicy francuscy, którzy są gośćmi rządu włoskiego, posiadają do dyspozycji bezpośrednią linię telefoniczną dla komunikowania się z rządem francuskim w Bordeaux.

Zebranie komisji dla spraw zawieszenia broni w Wiesbaden.

Berlin, 25 czerwca. Na zasadzie układu niemiecko-francuskiego w sprawie zawieszenia broni, zbierze się komisja dla przeprowadzenia spraw poruszonych w układzie. Siedzibą komisji będzie Wiesbaden. Na przewodniczącego komisji dla spraw zawieszenia broni Fuehrer wyznaczył gen. piechoty von Stuelpnagla.

Zadaniem komisji jest wprowadzenie w życie układu w sprawie zawieszenia broni oraz czuwanie nad wykonaniem poszczególnych punktów. Rząd francuski został zawiadomiony do wyznaczenia swych przedstawicieli do komisji dla spraw zawieszenia broni.

Ludwik XIV czy pan Lebrun?

Kraków, 25 czerwca.

Ostatnie wydarzenia we Francji wskazujące na zupełne militarne załamanie się tego kraju nie są skutkiem jedynie złego przygotowania technicznego lub też nieudolności wodzów.

Takie zasadnicze przewroty w państwie mają zawsze daleko większe i ważniejsze przyczyny, sięgające nieraz grubo wstecz.

Francja przechodziła od czasu rewolucji 1789 liczne fazy przebudowy, szukając właściwej formy rządu. Upadł „ancien regime” Bourbonów ze wszystkimi dobremi i złem stronami, Francja miała być zbudowana na zasadzie „wolność, równość, braterstwo”, trzy lilje miały być zastąpione literami R. F. i trójkolorowym sztandarem, Nowe warstwy społeczne przystąpiły do tworzenia nowej ery.

Niedługo jednak pozostawała Francja pod hasłami rewolucji: z upadku monarchii burbońskiej narodził się genjusz Napoleon Bonaparte, który wprowadził przyjął pewne momenty ideologiczne rewolucji, ale stworzył nowy monarchiczny ustroj — cesarstwo. W polityce zagranicznej pokrywał się on z imperjalizmem, zmuszającym zarówno Francję jak całą Europę do ciągłej wojny.

Po upadku Napoleona przychodzi znów sielankowa biedermajerowsko-burżuazyjna epoka Ludwika XVIII i Karola X a w końcu Ludwika Filipa do roku 1848. Krótkotrwała republika z księciem Ludwikiem Napoleonem Bonapartem, bratkiem wielkiego cesarza na czele zmienia się w roku 1852 znów na cesarstwo. Ale to wzniesienie rządów wielkiego Korsykanina nie ma już rozmachu oryginalnego: rząd Napoleona III, jakkolwiek uwieńczone nieraz sukcesem noszą na sobie wyraźne cechy kopii i są odbiaskiem tylko tamtych czasów. Wiktor Hugo, żarty wróg cesarza, nie bez siuszości nazywa go „Napoleon le Petit”.

Z wojną francusko-pruską kończy się cesarstwo i powraca republika. Tym razem republika ściśle demokratyczno-parlamentarna, pozwalająca na wyzywianie się różnych ambicji, sprzeczności, nielogiczności i osobistych interesów poszczególnych partyj i deputowanych.

Ani się spodział niezwykle zdolny i inteligentny naród francuski, że jego system państwowy przestał być systemem a stał się chorobą ustrojową. Tam gdzie nie ma żadnych ograniczeń woli jednostki, nie może dojść do powstania woli ogółu. System ten lawiruje różnymi sposobami, to tworzy większość socjalistyczną, to znów ucieka się do klasycznych „gabinetów fachowych”, to znów wleaga w rządy prawicę. Ale cała ta robota jest tylko łataniem: najważniejsze ustawy, choćby wojskowe uzależnione są od dobrej woli kilkuset ludzi, którzy przeważnie upatrują zbawienie Francji w zadowoleniu partyjnych interesów.

I w tym punkcie rozwoju dziejowego Francji przypomnieć się musi z tragicznym podobieństwem polskie „Liberum veto” z najgorszych czasów naszych dziejów. Oba ustroje są zasadniczo, abstrakcyjnie bardzo dobre, mają tę jedyną wielką wadę, że praktycznie nie dadzą się przeprowadzić, opierając się na założeniu, że wszyscy ludzie są ideałami, mądrymi, dobrzy, bezinteresowni. Gdy w sejmie polskim głos jednego opozycjonisty mógł unicestwić zbiorową wolę większości, we Francji złośliwa opozycja również uniemożliwiała działanie ku zbawieniu kraju.

Dochodzi do tego absurdu, że kraj wybitnie kapitalistyczny, opierający się na licznych małych przedsiębiorcach, powołuje do rządów gabinet komunizujący, na którego czele stoi kapitalista żyd, Leon Blum. Gdyby w tych czasach istniał jakikolwiek moralny nadzór nad antytypem opierającym się o zaufanie narodu, anachronizm ten i absurd byłby niemożliwy: niestety zarówno Francja jak i Paryż był w tym czasie przysłowiową łodzią, rzuconą przez fale na wszystkie strony i nie mającą stałego oparcia.

Głos prezydenta republiki stawał się coraz mniej znaczący, a poza nim w kraju nie było nikogo, którego zdanie miało by wartość wskazówki. W końcu przyszła wojna światowa z wiadomym wynikiem. Zwycięstwo uspiło jeszcze bardziej krytykę uprawianą przez niektórych wybitnych Francuzów, wobec rządu i systemu. Jedyny wysiłek, na który się zdobyło, było stworzenie linii Maginota.

— Linja Maginota zgubiła Francję! — wyraził się mój znajomy o obecnej sytuacji. I miał zupełną rację. Uspiła ona do reszty gotowość bojową narodu, stworzyła fikcję bezpieczeństwa i pozwoliła na dalsze rozwinięcie się wewnętrznych niesnasek i postępy choroby ustrojowej, którą możnaby nazwać „morbus parlamentarismus”.

200 lat wstecz również krótkowzroczni politycy polscy widząc słabe strony swo-

Wybrzeże Atlantyku obsadzone aż do ujścia Girondy.

Zdobycie La Rochelle i Rochefort. Jedna łódź podwodna zatopiła 23.500 ton. Niemieckie łodzie pościgowe storpedowały uzbrojone parowce angielskie.

Główna Kwatera Wodza, 25 czerwca. Naczelna Komenda armii niemieckiej komunikuje:

Wybrzeże Atlantyku zostało obsadzone aż do ujścia Girondy. La Rochelle i Rochefort zostały zdobyte, wojska niemieckie dotarły dalej na wschód od okolic położonych na północ od Poitiers. Wśród niezliczonych i stale wzrastających łupów wpadł w ręce niemieckie wielki skład amunicji artyleryjskiej.

W Alzacji i Lotaryngji poddały się dalsze rozbite grupy wojsk koalicyjnych, dalsze forty Linji Magineta zostały zdobyte. Na południowy wschód od Lyonu złamały wojska niemieckie zacięty opór nieprzyjaciela, nacierając na Grenoble i Chambery.

Niemieckie łodzie pościgowe zdobyły zatopić w nocy na 24 czerwca na terenie morskim pod Dungenes uzbrojony angielski parowiec pojemności 3.500 ton i dalszy parowiec pojemności 5.000 ton trafiające torpedami. Jedna z łodzi podwodnych doniosła o zatopieniu 23.000 ton.

Działalność floty powietrznej ograniczyła się w dniu 23 czerwca do lotów wyładowczych nad morzem Północnym. Niemieckie samoloty myśliwskie zestrze-

liły dwa brytyjskie samoloty bojowe pod Calais. Z dziewięciu brytyjskich samolotów, które popołudniu usiłowały dokonać nalotu na Holandję, niemieckie samoloty i artylerja przeciwlotnicza zestrzeliły sześć.

W walkach na południe od Toul w nocy z dnia 21 na 22 czerwca zmusił porucznik Klota z jednego pułku piechoty, w otoczeniu jedynie dwóch podoficerów i 20 żołnierzy swojej kompanji, do poddania się trzy pułki francuskiej piechoty i dwa pułki artylerji. Dzięki energicznej akcji oficera pułki te zostały rozbrojone. (p)

22.000 jeńców franc. w Wogezach.

Olbrzymia zdobycz wojenna.

(SS) Główna Kwatera Wodza, 25 czerwca. W poniedziałek w godzinach południowych złożył broń nieprzyjaciel, otoczony nad Dono w Wogezach. Do niewoli niemieckiej dostało się ponad 22.000 jeńców, w tej liczbie general dowodzący korpusem armji, trzech dowódcy dywizyj oraz 1000 oficerów. Poza wielkim łupem wojennym w ręce niemieckie wpadło 12 oddziałów artylerji, w tej liczbie 6 zmotoryzowanych.

Odezwa Adolfa Hitlera do narodu niemieckiego.

Niemcy uczczą zwycięstwo na Zachodzie.

Główna Kwatera Wodza, 25 czerwca. Führer wydał następujący apel:

Narodzie niemiecki! Żołnierze zakończyli w ciągu sześciu tygodni po bohaterkiej walce wojnę na zachodzie przeciwko dzielnemu przeciwnikowi.

Ich czyny przejdą do historii, jako najwspanialsze zwycięstwo wszystkich czasów. W pokorze dziękujmy Bogu za Jego błogostawieństwo.

Zarządam wywieszenie flag Rzeczy na przeciąg 16 dni i bicie w dzwony przez ściami dni.

Bułgaria a nowa sytuacja w Europie.

Sofia, 25 czerwca. „Niemieckie sukcesy, odniesione w obecnej wojnie nie zostały spowodowane wyłącznie militarnym przygotowaniem, ale także przypisać je należy także wyłącznie obywatelsko-politycznej dyscyplinie, idealizmowi państwowemu, który w naszej epoce jest czymś jedynym w swoim rodzaju. Narodowy socjalizm okazywał się szkołą do przetrwania ciężkich czasów narodu niemieckiego, do obudzenia jego ducha i w ten sposób dał lekcję poglądową wszystkim narodom demokratycznym, prowadzącym wojnę i neutralnym, jaką powinna być demokracja w czasach pokojowych i w czasach wojennych”.

Powyższe stwierdzenie wypowiedział w ub. piątek znany przedstawiciel bułgarskiej prasy państwowej Sotyr Janoff w artykule wstępnym, zamieszczonym w piśmie „Dnes” na temat przypuszczeń co do niemieckiego zwycięstwa w obecnej wojnie.

Autor wychodzi z założenia, że także i Francuzi oraz Anglicy dzisiaj zgodnie przyznają wyższość wojskową Niemcom na wszystkich terenach. Wojskowe sukcesy, jego zdaniem, mają jednak dyplomatyczno-polityczne podłoże, które opiera się na mistrzowskim przygotowaniu dyplomatycznym wojny przez niemiecką politykę zagraniczną.

W chwili bowiem, kiedy mocarstwom zachodnim nie udało się odnowić w obecnej wojnie dawniejszych sukcesów, wówczas jej wynik był już zgóry zdecydowany. A obecnie, gdy militarna przewaga Niemiec stała się całkowicie oczywistą, dla wielu państw niema innej drogi do wyboru, jak tylko bezustannie podkreślać ich neutralność, przyjmując, że tem samem kwestje sporne, które mogą powstać na skutek dyktatu pokojowego, będą mogły być zrównoważone.

Polityka dostosowania się do nowego zwycięzcy znajduje się w pełni rozwoju i będzie także na przyszłość kontynuowana. W związku z powyższym — kończy autor swój artykuł — byłyby godnym uwagi, gdyby Niemcy posiadały zasadnicze plany co do ładu między państwowego. Autor podkreśla przytem zwłaszcza niemieckie plany rewizjonistyczne.

Tę walkę przeciwko dyktatowi pokojo-

wemu, podpisanemu w miejscowości podmiejskiej pod Paryżem, podkreślają także i inne pisma, które prowadzą walkę przeciwko dyktatowi w Neuilly także w swych czwartkowych i piątkowych wydaniach. — Dziennik „Sora” zauważa przytem ze szczególnym naciskiem, że np. w Neuilly gdzie ukuto twarde kajdany dla Bułgarii i gdzie stworzono nowy stan rzeczy, na Bałkanach, nie były obecne ani Niemcy, ani Rosja, a cóż dopiero mówić o tem, aby brały udział w tej konferencji. A chociaż nawet Włochy znajdowały się pośród mocarstw zwycięskich, to jednak głos ich nie ważył na szali, więcej nawet, Włochy zostały pokrzywdzone w swych interesach życiowych w traktacie pokojowym.

Zasługuje na uwagę fakt, że w tym artykule podkreśla się odsunięcie Bułgarii od morza Egejskiego, co zdaniem pisma jest tem większą niesprawiedliwością, — gdyż początkowo przyrzeczono Bułgarii dostęp do morza Egejskiego, potem jednakże cofnięto tę obietnicę na życzenie Anglii.

Powstanie nowej partji na Węgrzech.

Budapeszt, 25 czerwca. Na początku poniedziałkowego posiedzenia parlamentu węgierskiego radykalny poseł Matolcsy zawiadomił o powstaniu nowej węgierskiej partji narodowo-socjalistycznej.

Do nowej partji przyłączyło się 15 posłów, w tem także, odłam, który wystąpił z ruchu Hubaya. Nowa partja znajduje się pod kierownictwem posłów Palffy'ego, Matolcsy'ego i Antona Kecka.

Co do programu nowej partji, to Matolcsy oświadczył, iż partja ta pozostanie wierną regentowi i ojczyźnie, stojąc na gruncie węgierskiej konstytucji i będzie się domagała reformy ustaw w duchu nowych czasów. Nakoniec poseł Matolcsy złożył hołd dwóm wielkim mężom stanu narodowego socjalizmu — Hitlerowi i Mussolinemu.

Amerykański dziennikarz wydalony z Istambułu.

Istanbul, 25 czerwca. Przedstawiciel agencji INS, i korespondent „Daily Telegraphu” w Istambule — Obrien, będący Amerykaninem, został wydalony z Istambułu bez poprzedniego podania przyczyn.

Ogólnie przypuszcza się, iż podawał on swym dziennikom sensacyjne informacje Obrien jest zięciem wydawcy, wychodzącego w Istambule dziennika „Tan”. (p)

Żydzi popychają swoje samochody przez granicę.

(::) Irun, 25 czerwca. Nieustannie trwa napływ uchodźców z terenów Francji południowej. W ciągu dnia granicę pod Irunem przekracza 600 do 700 osób.

Wśród tych, którzy uważają za stosowne opuścić granicę Francji znajduje się przede wszystkim i ze względów całkowicie zrozumiałych, wielu żydów. Ci z pośród nich, którzy nie uzyskali zezwolenia na zabranie ze sobą szofera lub też nie posiadają benzyny, musieli osobliwie przepychać samochód przez międzynarodowy most graniczny. Tego rodzaju wypadki to zaprawdę widowisko nielada.

Obchodząc przepisy dewizowe, żydzy zabierają ze sobą olbrzymie ilości precjozów i biżuterji. Są również i tacy, którzy z pełnym spokojem oświadczają, iż posiadają przy sobie ponad milion franków.

Od przekraczających granicę osób słyszy się jednobrzmiącą opinię o niezwykłym oburzeniu, jakie budzi się we Francji na Anglję.

Hitler zarządził powrót ludności cyw. do niem. terenów przygranicznych.

Główna Kwatera Wodza, 25 czerwca. Wskutek wypowiedzenia wojny przez Anglję i Francję we wrześniu 1939 r., zaistniała konieczność częściowej ewakuacji niemieckiej ludności cywilnej z okolic, graniczących bezpośrednio z frontem zachodnim. Tem zarządzeniem dotkniętych zostało kilkaset tysięcy obywateli niemieckich.

Obecnie wyblła godzina powrotu do ojezycznych miast i wsi. Ewakuowana ludność może obecnie powrócić do swych miejsc zamieszkania.

jej ojczyzny pocieszała się mimo wszystko, że „Polska upaść nie może, bo jest zbyt wielka”, a nawet wygłaszali paradoksalne i tragiczne twierdzenie, że „Polska nierazdem stoi”. Zdawałoby się niemożliwym, aby te same, jakże fałszywe poglądy, powtórzyły się w wieku XX-ym, w narodzie mądrym, o wielkiej przeszłości, w narodzie zdolnym.

Złeczeniawanie przez Francję ustroju monarchistycznego w roku 1871, kiedy to ustroj republikański został przyjęty przez zgromadzenie narodowe jednym jedynym głosem i to w dodatku głosem jednego z książąt francuskich, będącego deputowanym, srodze się zemszcilo na kraju. W ostatnich czasach symptomy

upadku nie dawały spokoju francuskim monarchistom.

Syn kandydata do tronu francuskiego Jana księcia de Guise — hrabia Paryża niejednokrotnie poruszał te sprawy, np. w swojej ciekawej książce „Le Proletariat”, w której twierdzi, że Francja musi być przebudowana w swoim społecznym ustroju, musi się pozbyć narzuconych przez demokrację parlamentarną kilkuset żerujących na ustroju rodzin „zawodowych polityków” i oprzeć się na warstwach pracujących.

Projekt hrabiego Paryża noszą w sobie bezwzględnie cechy zbliżone do totalizmu, a nawet do narodowego socjalizmu. Powoływał się on przede wszystkim

kiem na te wieki pełne chwały, które naród francuski przeżył pod rządami monarchji.

Ludwik XIV czy pan Lebrun? Henryk IV czy pan Leon Blum? Napoleon I czy Thorez? Od wielkich epok historii francuskiej do małych, wstrętnych rozgrywek parlamentarnych — oto olbrzymi dytans, jaki dzieli te dwie epoki. Na narody przychodzi od czasu do czasu jakiś daltonizm polityczny, niepozwalający widzieć życia we właściwych barwach, to też Francja nie zauważyła wcale jak trójkolorowy jej sztandar zamienił się w brudno-czerwona płachtę pana Bluma.

Xerez.

Marsz. Petain do ludności Francji.

Zurych, 25 czerwca. Marszałek Petain w wymiarze charakteru prezesa rady ministrów i marszałka Francji, wystosował we czwartek apel do ludności Francji.

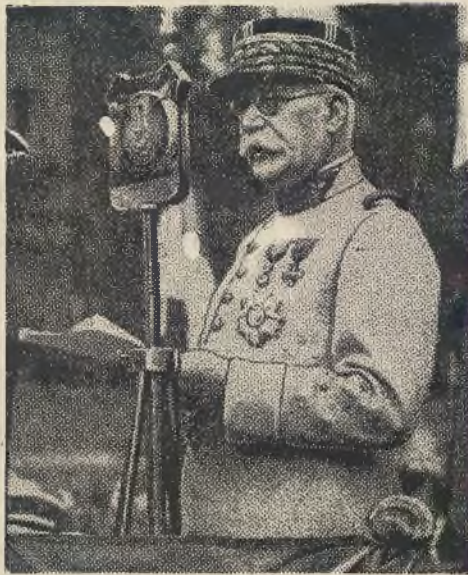
W odezwie tej Marszałek Petain usiłuje wyjaśnić ludności, dlaczego Francja odniosła tak katastrofalną porażkę. Zaznaczył on, iż wie, że naród francuski był świeżo przekonany, iż jednak ostatecznie odniesie zwycięstwo. Usiłowania gen. Weyganda, który miał nadzieję, że przez zgrupowanie sił francuskich poza Sommą i Aisną jednak doprowadzi do zwycięstwa, podobnie jak to miało miejsce w r. 1914 nad Marną, spełży na niczym.

Naród francuski musi sobie zdać sprawę z tego, że Francja w r. 1914 miała o pół miliona żołnierzy więcej w szeregach armji, i że podczas wojny światowej Anglja wysłała 85 dywizyj dla popierania akcji francuskiej, a więc o wiele więcej, niż obecnie, kiedy na froncie francuskim walczyły tylko 10 dywizyj angielskich. W powietrzu Francja musiała stwierdzić wielokrotną przewagę nieprzyjaciela.

Tak więc łącznie musi się powiedzieć, że Francja miała za mało żołnierzy, za mało materiału i za mało wojsk koalicyjnych do dyspozycji.

Francja musi także zdać sobie sprawę z tego, że cały naród po wojnie światowej był zbyt syberyjskim i stał się zbyt niewiedzący, a potem wogóle nie wierzył w możliwość niepowodzenia. Podobnie jak i inne narody — tak i Francja musi dowiedzieć się i nauczyć, iż sukcesy i niepowodzenia kolejno następują w życiu narodów.

Cały kraj może być przekonany, jak dałoby się temu — marsz. Petain — było ciężko, jako żołnierzowi, powziął decyzję zwrócić się do nieprzyjaciela z prośbą o zawieszenie broni. Przeżył on wraz z całym na-

Marszałek Petain, szef obecnego rządu francuskiego.

rodem francuskim dnie sukcesów — to też i obecnie w dniach porażki nie chce go opuścić. Teraz chodzi o Francję, o jej ziemię i o jej synów.

Według pomysłu Churchilla Francja miałaby się stać dominium angielskim, a pan Reynaud miałby objąć namiestnika Jego Królewskiej Mości króla Wielkiej Brytanji.

Ten wyrafinowany plan rozbił się jednak dzięki energii sędziwego marszałka Petaina. Naród francuski spogląda z wdzięcznością na marszałka Petaina i jego rząd, który w poczuciu odpowiedzialności za swój naród znalazł drogę do Compiègne. Obecnie więc Anglja ma swoją wojnę, jakiej sobie życzyła, tylko tę wojnę po raz pierwszy w swoich dziejach musi prowadzić sama, ponieważ niema już narodów, któreby były gotowe przelewać krew za Anglję.

Bezpośrednio po bitwie we Flandrii Londyn zrzucił na rząd francuski odpowiedzialność za klęskę, dziś zaś zarzuca on swemu sprzymierzeńcowi, który przelał potoki krwi za Anglję, iż zdradził wspólną sprawę.

Kto jednak zdradził naprawdę, o tem mówić nam nie kto inny, jak sam marszałek Petain. W swym pierwszym przemówieniu radjowym oświadczył on mianowicie, że w myśl umowy pomoc brytyjska miała wynosić 75-80 dywizyj, podczas, gdy w rzeczywistości we Francji znajdowało się zaledwie około 10 dywizyj. Z tych 10 dywizyj większa część została zużyta już w czasie bitwy we Flandrii, reszta zaś po upadku Paryża została odwołana do Anglii.

We Francji nie pozostani jeden Anglik.

Tak wygląda brytyjska wierność wobec swoich sojuszników. Jeżeli więc obecnie Churchill chce jeszcze raz podburzyć naród francuski w ten sam sposób, jak dotychczas stale usiłował podburzać wszystkie inne narody, które przez Anglję zostały wpedzone w nieszczeście, a następnie przedstawione własnemu losowi, to należy stwierdzić, że jest to pomysł nie mający żadnych widoków powodzenia.

Anglja znalazła się osamotniona i obojętna przekleństwem wielu dużych i małych narodów, które na gruzach swoich krajów miały sposobność poznać perfidję angielską. Sędziwy marszałek Francji Petain stał się dziś rzecznikiem tych narodów.

Marsz. Petain oskarża Anglję.

Kraków, 25 czerwca.

Również i Francja, która w heroicznym walce poświęciła się za Anglję do swej ostatecznej dywizyj, i która tę wmierność przypłaciła zniszczeniem swoich miast i wsi, oraz strumieniami krwi, odczuwa obecnie niewdzięczność angielską w całym ogromie jej bezwstydu.

Premjer angielski Churchill nie tylko tej Francji zarzucił zdradę, że po wyczerpaniu wszelkich możliwości obronnych złożyła broń, aby uniknąć kompletnego zniszczenia kraju, ale nadto ze swego jeszcze bezpiecznego schronienia w Londynie wezwał ludność francuską do nieposłuszeństwa rozkazom swego rządu i prowadzenia w dalszym ciągu walki za Anglję przeciw Niemcom — nie licząc się z tem, że wobec zupełnie zrozumiałego i słusznego rozgoryczenia ludności francuskiej przeciwko Anglii żaden żołnierz Francuz nie usłucha tego wezwania.

Niesłychana obelga, jakiej niewdzięczny premjer angielski dopuścił się na narodzie francuskim, spowodowała obecnie marszałka francuskiego Petaina, który mimo swego podeszłego wieku miał odwagę przejęcia w charakterze premjera francuskiego niesławnego dziedzictwa zawisłego od Anglii rządu Reynauda, do zajęcia publicznie

stanowiska przeciw Anglii

w deklaracji, wygłoszonej przez radio francuskie.

Z głębokim rozgoryczeniem marszałek Francji wyraził swoje oburzenie z powodu apelu Churchilla do Francuzów i z bezwzględnej otwartością zarzucił Churchillowi, że obawia się on, aby Anglja nie została dotknięta tą niedolą, jaką Francja zmuszona jest cierpieć z winy Anglii. Skończył się jednak czas, w którym Francuzi musieli cierpieć bez możności zaprotestowania przeciwko puczownikom ze strony zagranicznego ministra.

W ten sposób pierwszy żołnierz Francji i powszechnie uznany przywódca narodu francuskiego zamknął wobec opinji całego świata rozdział polityki Francji, która pod wpływem Anglii wpedziła ten kraj w katastrofę.

Temsamem Francja poszła tą samą drogą, jaką już inne narody wpedzone przez Anglję w nieszczeście poszły przed nią. Niedalekim jest już dzień, w którym cała Europa zamiast wzajemnie się wyrzynać, pójdzie wspólnie pod kierownictwem niemieckim, aby bronić swoich interesów przed pozbawioną skrupułów, podburzającą polityką Anglii.

Publiczna deklaracja Marszałka Petaina

Francja broni się przed Churchillem.

(:) Genewa, 25 czerwca. Jak donosi francuska służba informacyjna, opublikowano oficjalne oświadczenie rządu francuskiego, w którym ten w sposób ostry zaprotestował przeciwko oświadczeniu Winstona Churchilla, który w imieniu rządu angielskiego zajął stanowisko w sprawie aktu podpisania warunków zawieszenia broni przez rząd francuski w Bordeaux.

Z treści protestu francuskiego wynika, iż zarówno rząd, jak i naród francuski były zgodne co do podjętej w sprawie zawieszenia broni decyzji. Niestety, nie było żadnego innego wyzyska. (p)

jest tylko zamknięciem tej ewolucji, jaka zaczęła się już w ostatnich dniach rządów zbiegłego w międzyczasie premjera francuskiego Reynauda. Jeszcze przed kilku dniami Churchill bawił „w jednej miejscowości“ w południowej Francji, celem naradzenia się z Rsynaudem

nad projektem unji angielsko-francuskiej.

Wielkie manifestacje na cześć marsz. Petain.

(!) Irun, 25 czerwca. Wiadomość o podpisaniu układu o zawieszeniu broni wywołała w całej Francji południowej ogólne zadowolenie. W wielu miejscowościach odbyły się demonstracje na cześć Petaina, oraz wznoszono wrogie okrzyki przeciwko Anglii.

Genewa, 25 czerwca. Jeszcze nigdy naród francuski tak wiernie i jednomyślnie nie stanął przy swoim rządzie. W Bordeaux odbyły się wielkie manifestacje, podczas których członkowie parlamentu i senatu w swoich mowach wyrazili wdzięczność i przywiązanie do osoby marszałka Petaina jako szefa rządu, który jedynie zrozumiał sytuację i uratował Francję od zupełnego zniszczenia.

Również coraz jaśniej i głośniej podnosi prasa francuska zasługi marszałka Petaina i akcentuje w wielkich artykułach, że tylko on jeden znalazł wyjście z katastrofy zaguby narodu.

„Le Petit Girond“ oświadcza, że to, co musieli zastąpić Francji widzieć i przeżyć w lasu Compiègne, jest nieznanym innym jak załamaniem się francuskich iluzji, któremi przez 20 lat karmiono cały naród. Te dojmujące chwile w Compiègne są nieznanym innym jak załamaniem się błędów i zbrodni,

które popełniano w przeszłości. Dziś jest już niezaprzeczonym faktem, że polityką Francji w ostatnim okresie historycznym rządził chyba zaślepieni i ignoranci.

„Petit Parisien“ podkreśla, że jedyną w swoim rodzaju przedmowa, którą odczytano przed postawieniem warunków zawieszenia broni, nie zawiera żadnych obraźliwych zdań dla narodu francuskiego. Przeciwnie podnosi ona bohaterstwo żołnierzy francuskich. Mocne słowa tej przedmowy podniosły, że Francja w tej wojnie wyczerpała wszystkie siły i decyzja marszałka Petaina była dla niej jedynym wyjściem.

„Liberte du Sud-Quest“ pisze, że dziś po przejściu przez lasy w Compiègne można liczyć z pewnością na honorowe zachowanie się przeciwnika. Honor Francji nie został naruszony. Francja się ocknęła i wszystkimi siłami stara się wyrzucić z życia koszmar wojny. Trzeba przejść z gospodarki wojennej na pokojową. Rząd marszałka Petaina przedsięwziął kroki celem zatrudnienia robotników przemysłu zbrojeniowego. Wszyscy robotnicy tegoż przemysłu otrzymali zaliczki na dalszą pracę i dziś cała Francja myśli i pracuje nad przyszłym programem odbudowy ewojsj zniszczonej ojczyzny.

Francuzi powracają do swych miejsc zamieszkania.

Fakty zaprzeczają niesumiennej propagandzie.

(!) Berne Szwajcarka, 25 czerwca. Wskutek niesumiennej akcji propagandowej, mającej na celu wywołanie wrażenia, jakoby żołnierze niemieccy zachowywali się nieuprzejmie w odniesieniu do ludności francuskiej, wśród tej ludności wynikły paniczne nastroje, wobec czego wielu Francuzów zdecydowało się na ucieczkę do sąsiedniej Szwajcarii. Kiedy jednak z Francji nadeszły prawdziwe wieści o poprawnym zachowaniu się i gotowości żołnierzy niemieckich do niesienia pomocy uchodźcom, wśród tych ostatnich zapanowało powszechne życzenie jaknajszybzego powrotu do miejsc zamieszkania. W wielu wypadkach uczyniono żądanie życzeniem n-chodźców przyczem b. wiele kobiet i dzieci powróciło na teren Francji.

Dotychczas jednak nie nastąpiła zorganizowana akcja repatriacyjna internowanej ludności ocywilnej. (p)

Paryż zaskoczony zachowaniem się żołnierzy niemieckich.

(!) Tokio, 25 czerwca. „Tokio Asahi Szimbun“ publikuje sprawozdanie swego paryskiego korespondenta, który wymienia niezwykle ciekawe szczegóły o panujących tamże nastrojach.

Poruszony tryb życia stolicy Francji po wkroczeniu wojsk niemieckich, korespondent zwraca uwagę na coraz to bardziej wrażliwość nienawisć narodu francuskiego do Anglii, swego b. sprzymierzeńca.

Sprawozdanie kończy się słowami podziwu dla zachowania się i dyscypliny żołnierzy niemieckich, którzy potrafili już nawrócić do stosunków z ludnością i których wesołość i grzeczne zachowanie się zaskoczyło Paryżan. (p)

Za kulisami dymisji francuskiego generała de Gaulla.

(!) Genewa, 25 czerwca. W kołach pozostających jeszcze w bezpośrednim kontakcie z francuskim rządem w Bordeaux podkreślają, że tajemnicze zachowanie się francuskiego generała de Gaulla w Londynie została obecnie wyjaśniona.

Generał de Gaulla, co do którego już od dawna w wyższych kołach wojskowych wiadano, że żyje na bardzo wysokiej stopie i użyty do czynnej służby wojskowej, odpowiadającej różnym okolicznościom, nie mógł być dłużej niewiatajnie jego zdolnościom, już od dłuższego czasu oddał się na usługi angielskim czynnikom, nie skapiącym pieniądzy.

Pod wpływem Anglików został on powołany przez b. premjera Reynauda na stanowisko sekretarza generalnego najwyższej rady wojennej, co wywołało ogólną sensację. Z międzyrodajnych źródeł w Bordeaux dowiedziano się obecnie, że ze strony rządu angielskiego uczyniono generałowi de Gaullie propozycję odpowiedniego odszkodowania za każdy okręt wojenny, statek handlowy, samolot lub inny materiał wojenny, przywożony obecnie z Francji do Anglii.

Rząd francuski w Bordeaux jest od ubiegłej niedzieli w posiadaniu tych informacji. Z tego powodu uczyniono niezrozumiałą początkowo aluzję co do dalszych kroków, jakie mają być powzięte przeciwko generałowi de Gaulle. Uchybienia emigranta de Gaulla kwalifikują się obecnie do postępowania karnego.

Tajne francuskie dokumenty.

Madryt, 25 czerwca. Hiszpańska policja graniczna wpadła ostatnio na ślad zdradzieckiej akcji francuskiego „frontu ludowego“.

W ub. niedzielę zaareztowali urzędnicy straży granicznej przy międzynarodowym moście w Irunie trzech podejrzanym Francuzów, którzy nadjechali w trzech samochodach, celem przewiezienia w licznych kufrach wielu milionów franków w złocie oraz tajnych papierów państwowych.

Mieli oni jako domniemani sekretarze premjera Reynaud otrzymać zezwolenie na wjazd do Hiszpanji. Pomimo to zostały ich kufrы poddane dokładnej rewizji, która wykazała, że wiozą oni dokumenty odnoszące się do politycznych i gospodarczych stosunków Francji do zagranicy i ukradzione zostały z różnych ministerstw, pieniądze włożone przez owych „sekretarzy“ pochodzące z ministerstwa skarbu.

Jak wykazały dokładne badania, chodziło tutaj o pewne machinacje premjera Reynaud, który chciał przez swoich agentów przewieścić cenne materiały dokumentarne do Londynu, aby obalić marszałka Petaina ze stanowiska premjera.

Ambasador francuski w Madrycie został powiadomiony o tym wypadku przez rząd hiszpański i należy przypuszczać, że pochwalili powzięte kroki. Pieniądze znalezione przy agentach ekspremjera Reynauda zostały przekazane bankowi hiszpańskiemu.

Osiedle włoskie zniszczone pożarem.

(!) Medjolan, 25 czerwca. Katastrofalny pożar w osiedlu Santo Mase w pobliżu Belluno wyrządził bardzo wielkie szkody. Pastwą płomieni padło 10 domostw osiedla.

Wskutek pożaru, który wybuchł późną nocą i nie mógł być ugaszony z powodu braku wody, 14 rodzin pozostało bez dachu nad głową. Straty materialne oceniana się na 400.000 lirów, z czego tylko 90.000 lirów pokryte są przez ubezpieczenie.

Książę Konoye ustąpił.

(:) Tokio, 25 czerwca. Książę Konoye złożył na ręce prezesa Rady ministrów Yonai prośbę o dymisję ze stanowiska prezesa tajnej Rady stanu. (p)

(:) Tokio, 25 czerwca. W związku z ustąpieniem księcia Konoye zauważa półoficjalna agencja Domei, że książę zdecydował poświęcić się pracy politycznej, — mianowicie zamierza on oddać się do dyspozycji nowej partji politycznej.

Konoye wybałał zapytywania wszystkich japońskich kół politycznych i gospodarczych i doszedł do wniosku, że nadszedł czas dla stworzenia nowego kierunku politycznego.

Hara następcą księcia Konoye.

Tokio, 25 czerwca. Dotychczasowy wiceprezydent tajnej rady państwowej Hara został mianowany następcą księcia Konoye na stanowisku wiceprezesa tajnej rady państwowej. Został on już wprowadzony na ten urząd przez cesarza w obecności premjera Yonai. (p)

